

Mfv.I.10.227/2015/5.

A Kúria a dr. Kishonti Attila ügyvéd Által képviselt I.r., II.r. felpereseknek a dr. Funtig Zoltán ügyvéd Által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 2.M.493/2012. szám alatt megindított és másodfokon a Zalaegerszegi Törvényszék 2.Mf.20.709/2014/8. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperesek által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2016. január 6. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Zalaegerszegi Törvényszék 2.Mf.20.709/2014/8. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárás illetéke az államot terheli.

I n d o k o l á s

Az I.r. felperes 2007. július 1-jétől, míg a II.r. felperes 2008. május 14-étől állt az alperes alkalmazásában csomagoló munkakörben.

Az alperes a munkaviszonyukat 2012. október 31-én kelt azonnali hatályú felmondással szüntette meg. Ennek jogszerűségét a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.493/2012/7. számú ítéletével megállapította, amelyet a Zalaegerszegi Törvényszék 2.Mf.20.875/2013/7. számú részítéletével helybenhagyott. A felülvizsgálati kérelem folytán eljáró Kúria Mfv.I.10.247/2014/9. számú részítéletével a jogerős részítéletet hatályában fenntartotta.

A felperesek a jelen eljárásban előterjesztett keresetükben 500.000 - 500.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérték kötelezni az alperest. Hivatkozásuk szerint a munkáltató méltánytalan eljárása megviselte őket, zaklatásszámba menő, hogy 2012. október 9-étől kezdve naponta feljegyzések, figyelmeztetések készültek róluk, további atrocitás érte őket. Utóbb arra is hivatkoztak, hogy egészségkárosodásukkal összefüggésben is érvényesítik a nem vagyoni kártérítés iránti igényüket, mivel a munkáltató egészségre ártalmas munkakörülmények között foglalkoztatta őket. Azt is előadták, hogy az alperes az erőn felüli munkavégzést kívánta meg, illetve a vezetés számon kérő stílusa munkahelyi stressz előidézője és konfliktusok forrása volt.

A Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.493/2012/51. számú ítéletével az I.r. és a II.r. felperes keresetét elutasította, és perköltség fizetésére kötelezte őket azzal, hogy a feljegyzett kereseti illeték és az állam által előlegezett költség az állam terhén marad.

Az elsőfokú bíróság ítéletében utalt a 2012. évi I. törvény (Mt.) 177. §-a alapján az ügyben alkalmazandó alkalmazandó Ptk. 355. §-ának (1) bekezdésére, valamint az Mt. 51. §-ának (1) - (5) bekezdésében foglaltakra, továbbá a Pp. 3. § (3) bekezdésére.

Az elsőfokú bíróság a tényállás részeként rögzítette, hogy a felperesek munkaviszonyának megszűnését megelőzően 2012. nyarán a K.T. Kft. (megrendelő) 3 hetes leállítását követően a felpereseknek és L.M.-nak a munkáltatói utasítás szerint a könnyebb munkavégzési folyamatot feltételező kendőhajtogatási munkaműveletet abba kellett hagyni, és vissza kellett térniük a folyó szivacsstörmeléssel történő munkavégzéshez. Jelezték L.M.V. ügyvezetőnek, hogy egészségi állapotuk folytán ezen tevékenység ellátására képtelenek.

A felperesek 2012. szeptember hónapban egyetlen munkanapot sem dolgoztak, táppénzes állományban voltak, majd októberben az I.r. felperes 7, a II.r. felperes 9 munkanapot töltött a munkahelyén.

A munkáltatónál a felperesek kezdeményezésére a Munkavédelmi Felügyelőség több vizsgálatot folytatott le. A szakigazgatási szerv az ellenőrzés során a felperesek által is végzett munkafolyamatok közül a folyosón történő szivacs lapátolást, majd ezt követően a 6-os munkaterem adottságaihoz mért munkavégzést vizsgálta. A Z.M. Kormányhivatal Munkavédelmi és Munkaügyi Szakigazgatási Szerve Munkavédelmi Felügyelősége a 2012. szeptember 3-án kelt határozatában a folyosón végzett szivacs lapátolást, illetve a szivacs nagymértékű porzással járó mozgását megtiltotta. Ezt követően a 6-os munkateremben folyt a munkavégzés.

A Z.M. Kormányhivatal Munkavédelmi és Munkaügyi Közigazgatási Szerve az ugyancsak bejelentés alapján indult eljárás során 2012. október 16-án határozatában kötelezte az alperes munkáltatót, hogy biztosítson megfelelő méretű munkahelyet a szükséges tevékenység elvégzéséhez.

A bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a szűkös munkavégzési körülmények a felperesek egészségkárosodását előidézhatték-e, így a munkáltató eljárásával okozati összefüggésben nem vagyoni károsodást szenvedtek-e. A becsatolt jelenléti ívek alapján tényként volt rögzíthető, hogy mindkét felperes 2012. szeptemberében táppénzes állományban volt, B.B. 2012. októberében 7 munkanapot, SZ.Z. 9 munkanapot töltött a 6-os teremben

munkavégzéssel, ez a rövid idő pedig nem lehetett alkalmas az egészségi állapotuk romlásának megállapítására.

A perben nem volt vitatott tény, hogy a szivaccsal történő munkavégzés porzással járt, a munkáltató kockázatértékelést e körben nem végzett. J.A. tanú elmondása szerint a munkavállalók soha nem panaszkodtak, hogy nagy por lenne, és emiatt bármilyen fizikai tüneteket észleltek volna magukon (jegyzőkönyv, 5. oldal 2. bekezdés). L.M. tanú 12 éve tüdőbetegségben szenved, az üzemorvosi vizsgálat ezért tiltotta őt el a porzással járó munkavégzéstől.

Az I.r. felperes tüdejével kapcsolatban problémát nem észleltek, szemvizsketésre, bőrkíütésre, hajhullásra panaszkodott, ezen tüneteket azonban orvosi lelet, dokumentáció hiányában alátámasztani nem tudta. A II.r. felperes a személyes nyilatkozatában is megerősítette, hogy légzési nehézségei nem voltak, bőrkíütéses panaszokat orvosi lelettel igazolni nem tudott. Cs.S.M. bőrgyógyász-szakorvost keresett fel, az ő saját egészségi állapotára tett tanúvallomása azonban nem volt alkalmas a felperesek által állítottak alátámasztására.

A munkavégzéssel járó porkoncentráció és a felpereseknél fellépő feltételezett egészségkárosodás közötti ok- okozati összefüggés a perben nem nyert bizonyítást.

A felperesek azt sem tudták bizonyítani, hogy a munkavégzés helyén nem volt megfelelő a szellőztetés, Csatlósné Simon Matild kifejezetten azt állította, hogy legtöbbször huzatban kellett dolgoznia.

A felperesek nem vagyoni kárigényük körében hivatkoztak arra is, hogy a munkáltató nem volt figyelemmel a munkavállalók egészségi állapotára, tőlük erőn felüli munkavégzést kívánt meg, illetve a vezetés számon kérő stílusa munkahelyi stressz előidézője, és konfliktusok forrása volt.

A bizonyítási eljárás lefolytatását követően arra a következtetésre lehetett jutni, hogy az új munkafolyamatok esetében az árajánlat készítéséhez stopperrel mérték a munkafolyamat időtartamát, illetőleg a moppozásnál és kendőzésnél számozásra került sor, azonban a fenti cselekmények semmi esetre sem tekinthetők az alperesi munkáltató részéről jogszerűtlen, a dolgozók „túlhajtására” irányuló egészségkárosító magatartásnak.

A tanúk igazolták, hogy a munkahelyi vezető a felperesekkel nem beszélt emelt hangon, és „embertelen” módon sem bánt senkivel. Mindezzel szemben nem hagyható figyelmen kívül, hogy a felperesek munkaviszonyának azonnali hatályú megszüntetésére az ő súlyosan

kifogásolható magatartásuk miatt került sor. Szándékos kötelezettségszegések sorát követték el, munkatársaikat megsértették, rájuk folyamatosan megalázó kijelentéseket tettek, továbbá az ügyvezetőről is személyét mélyen sértő megjegyzéseket fogalmaztak meg, ennek tükrében pedig semmiképpen nem hivatkozhatnak a felperesek a vezetés számon kérő stílusára mint a munkahelyi stressz előidézőjére.

Az elsőfokú bíróság meghallgatta dr. N.R.-t, az I.r. és a II.r. felperes kezelőorvosát, aki elmondta, hogy a munkavállalók alapbetegsége folytán kisebb feszültségtűrő képességgel rendelkeznek, náluk egy stresszhelyzet szédülésszerű tüneteket, szorongást, testi zsibbadást, erővesztésszerű rosszullétet, légszomjat produkálhat. Állította, hogy az I.r. felperes állapotában 2005. óta lényeges változás nem volt tapasztalható. A II.r. felperes esetében a fenti tünetegyüttesen felül megemlítette a pánikbetegségét is, és az agorafóbiáját. Gyakran jelentkezett az orvosnál rosszullétek miatti panaszokkal, ezen alkalmakkor a munkatársakkal, vezetőikkel kapcsolatos problémáiról számolt be, valamint a munkahelyi körülményeiről. A por tüneteit a tanú SZ.Z.-n nem észlelte, a bőr, hajas fejbőr irritációra tett panaszra nem emlékezett. Hangsúlyozta, hogy mindig a lelki tüneteket tartotta szem előtt, hiszen szorongásos állapot esetén légszomj előfordul.

Dr. K.E. a felperesek másodfokú munkaköri alkalmassági vizsgálatát végezte. Kettőjük esetében rögzítette, hogy az alapbetegségükből adódóan stressztűrő képességük, alkalmazkodásuk csökkent mértékű. A munkahelyi személyi konfliktusokat nehezen viselik el, amelyek adott esetben rosszullétet is kiválhatnak. A fentiek azonban nem az elvégzendő munkával járó terheléssel függenek össze. Dr. K.E. vallomásaiban megerősítette a porexpozíció kapcsán, hogy bár a felperesek a tünetekről beszámoltak, azt azonban semmilyen lelet nem támasztotta alá.

Az ítélet szerint Gy.P.V. és H.T. érdemi nyilatkozatot tenni nem tudott, B.J. és K.E. tanúvallomását pedig a bíróság a bizonyítékok körében azért nem értékelte, mivel mindkét tanú munkaügyi pert kezdeményezett a volt munkáltatójával szemben, így elfogulatlan vallomás tőlük nem volt várható. Mivel G.T. a rendelkezésre álló adatokból kitűnően könnyen befolyásolható, vallomását a bizonyítékok körében a bíróság ugyancsak nem fogadta el.

A felperesek fellebbezése folytán eljárta Zalaegerszegi Törvényszék 2.Mf.20.709/2014/8. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, a felpereseket perköltség fizetésre kötelezte azzal, hogy a feljegyzett fellebbezési illeték az államot terheli.

A munkáltatói kárfelelősség megállapításához három konjunktív feltétel szükséges: a kár keletkezése, a munkaviszony fennállása, illetve a munkaviszony és a kár közötti ok- okozati összefüggés. További kritérium még, hogy a munkáltató ne tudja kimenteni magát. A felperesek eredendően is csökkent munkaképességűek, különböző betegséggel küszködnek, amelyekre az elsőfokú ítélet is kitért. Az I.r. felperes egészségkárosodásának mértéke 2012-ben 51 %, 2014-ben 50% volt, tehát kis mértékben javult, míg a II.r. felperesnél 2012-ben 50 % volt C1 minősítési fokozattal, 2014-ben ugyancsak 50 %, bár C2 minősítési fokozatot kapott. Mivel az egészségkárosodásuk mértéke lényegében nem változott, a felperesek nem bizonyították, hogy az egészségi állapotuk rosszabbodott volna, vagyis károsodásukat és annak mértékét sem igazolták. Ennek hiányában pedig a munkáltató kártérítési felelőssége nem állapítható meg.

A munkavégzési hely szűkössége tárgyában kétségtelen, hogy az illetékes munkavédelmi felügyelőség 2012. október 16-án kelt határozatával az alperest elmarasztalta, és e körülményt a tanúvallomások egy része is alátámasztotta. Ugyanakkor helytállóan utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy a felperesek azon időszakban, amelyre a határozat megállapítása is vonatkozott, tehát 2012. októberében csak rövid időt dolgoztak e munkakörülmények között, a korábbi időszak pedig irreleváns, mert a felperesek máshol végezték a munkájukat.

Nem bizonyított, miszerint a porkoncentráció a felpereseknél az egészségkárosodás mértékében kimutatható hátrányokat okozott volna. Az I.r. felperesnél voltak rosszullétek, ezzel összefüggésben orvosi vizsgálatok, de az erről készült leletekből kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a panaszok a munkahelyi körülményekkel okozati összefüggésben álltak, azt csupán az I.r. felperes állította, továbbá a rosszullétek kapcsán az egészségkárosodás mértékében megnyilvánuló állapotrosszabbodás sem volt igazolt. Ezen túlmenően a hatos számú munkateremben, tehát az esetlegesen zsúfolt munkavégzési helyen, poros körülmények mellett csupán kevés időt töltöttek, hiszen az I.r. felperes 2012. októberében 7, a II.r. felperes 9 munkanapot dolgozott.

Az erőn felüli munkáltatói elvárás és a vezetői számonkérés folytán előállott stresszhelyzet kétséget kizáróan nem igazolt sem a tanúvallomások alapján, sem pedig az orvosi iratokból következően. A munkavégzési körülményekre alapított panaszaik dr. N.R. kezelőorvos, és dr. K.E. tanúvallomása szerint egyértelműen az alapbetegségekre vezethetőek vissza.

A felperesek csupán állították, de az egészségkárosodás mértékében kimutatható egészségromlást bizonyítani nem tudtak, így az Mt. 166. § (1) és (2) bekezdésére, valamint a 177. § (1) bekezdésére alapított nem vagyoni kártérítési igényük alaptalan.

A felperesek a fellebbezési tárgyaláson állításaik alátámasztására bizonyítékként további CD felvételeket csatoltak, azt azonban nem igazolták, hogy bármi akadályozta volna őket abban, hogy az elsőfokú eljárás során azokat beszerezzék. Erre figyelemmel a másodfokú eljárásban azok figyelembe vételére már nem kerülhetett sor a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján.

A felperesek felülvizsgálati kérelme elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére, és a jogszabályoknak megfelelő határozat meghozatalára irányult. Másodlagosan a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérték. Hivatkozásuk szerint a jogerős ítélet jogszabálysértő, mivel a 2012. évi I. törvény (Mt.) 166. §-ába, 177. §-ába és az 51. § (5) bekezdésébe, valamint a Pp. 206. §-ának és a Pp. 235. § (1) bekezdésének rendelkezéseibe ütközik.

A felülvizsgálati hivatkozás szerint a Z.M. Kormányhivatal Munkavédelmi és Munkaügyi Szakigazgatási Szervének határozata tényként állapította meg, hogy a munkavégzéshez szükséges hely az alperes munkáltatónál nem biztosított, a dolgozók a munkahelyen egymást akadályozták a munkavégzésben, a zsúfoltság feszültséget okozhatott, ami hosszabb távon súlyos problémákat eredményezhetett.

A dr. K.E. által kiállított vélemény szerint a felpereseknek - alapbetegségükből adódóan - a stressztűrő képesség csökkent mértékű, náluk a rövid ideig tartó stressz is tüneteket válthat ki, mint ahogy az a perbeli esetben is történt. Dr. N.R. a tanúvallomásában megerősítette, hogy mindkét felperes alapbetegsége hiányos konfliktuskezelésben testesül meg.

Az alperes munkáltató tisztában volt az alapbetegséggel, és fokozottan elvárható lett volna, hogy ne ilyen hátrányos munkakörülményeket teremtsen, ennek ellenére úgy kezelte a felpereseket, mint teljesen egészséges munkavállalókat.

Az ítélet indokolása tényként rögzíti, hogy mivel a hatósági ellenőrzésre 2012. október 10-én került sor, a közigazgatási határozat megállapításai csak az októberi állapotokat tükrözik. Az eljárás során már többször utalt arra, hogy a konfliktusok korábbiak, a panaszok már májusban is fennálltak.

A munkavégzés körülményei egészségtelenek voltak, és a felperesek panaszaikat dr. N.R.-val és dr. K.E.-vel is közölték.

A bíróság Boros Jánosné és K.E. tanúvallomását, valamint a G.T.-val folytatott telefonbeszélgetést a bizonyítékok köréből kirekesztette, ennek azonban nem adta indokát. K.E. az alperes munkáltatóval perben nem állt, keresetét jóval az annak

benyújtására nyitvaálló határidő után terjesztette elő, és azt a bíróság idézés kibocsátása nélkül elutasította. G.T. a telefonbeszélgetés során befolyásmentesen nyilatkozott az alperes munkáltatónál tapasztalható hangulatról, illetve munkavégzési körülményekről.

Több bizonyítási indítványnak - többek között az igazságügyi orvosszakértő kirendelésének - a bíróság nem adott helyt, ennek indokát azonban ítéletében nem adta.

A felperesek dr. K.E.-nek elmondták a panaszukat, a doktornő azonban ezt a tárgyaláson nem erősítette meg.

H.T.-t nem a II.r. felperes bántotta, ezt az édesanyjával folytatott beszélgetésből is meg lehetett állapítani.

A G.T.-val, illetve L.M.-val folytatott beszélgetésekből kiderül, hogy a tárgyalásokon ők sem merték az igazat elmondani, mert féltek, féltették az állásukat. A munkáltató bánásmódját kifogásolhatónak, megalázónak, a munkát pedig az egészségi állapotukhoz képest nagyon megerőltetőnek találták.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem nyújtott be.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A Pp. 272. §-ának (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ebből következően csak a jogszabály megjelölésével alátámasztott, és konkrét felülvizsgálati indokok voltak a jelen eljárásban vizsgálhatóak.

A felperesek a nem vagyoni kártérítés iránti igényüket egyrészt arra alapították, hogy a munkáltató nem biztosította az egészséges és biztonságos munkavégzés feltételeit. E körben utaltak a Z.M. Kormányhivatal Munkavédelmi és Munkaügyi Közigazgatási Szerve 2012. október 16-án kelt határozatában foglaltakra, amely a munkáltatót kötelezte, hogy biztosítson megfelelő méretű munkateret a szivacstömő helyiségben.

Az Mt. 51. §-ának (5) bekezdése a fogyatékossgal élő személyek foglalkoztatása során legalapvetőbb követelményként az ésszerű alkalmazkodás feltételeinek biztosítását írja elő. Ezzel áll összhangban a fogyatékos személyek jogairól és esélyegyenlőségük biztosításáról szóló 1998. évi XXVI. törvény 15. §-ának (2) bekezdése, amely a munkáltató kötelezettségévé teszi a

munkavégzéshez szükséges mértékben a munkahelyi környezet megfelelő alakítását. Ennek figyelembe vétele mellett azt kellett vizsgálniuk a bíróságoknak, hogy a szűkös munkavégzési körülmények okozhattak-e egészségkárosodást, illetve hogy a munkáltató eljárásával okozati összefüggésben érte-e a felpereseket nem vagyoni kár.

A bíróságok helytállóan fejtették ki, hogy a zsúfolt munkavégzési helynek a felperesekre gyakorolt egészségkárosító hatása az eljárás során nem nyert bizonyítást. A felperesek a felülvizsgálati kérelmükben a közigazgatási határozatban foglaltakra hivatkoztak, amely szerint a munkahelyen lévő zsúfoltság feszültséget okozhat, és pszichés problémákat eredményezhet hosszabb távon. Ez utóbbi azonban akkor sem állapítható meg, ha a felperesek állításának megfelelően panaszaik már 2012. májusában jelentkeztek, mivel nyáron három hét leállás után kellett a könnyebb munkavégzéssel felhagyniuk, és szivacstöltő munkát végezni, szeptember hónapban pedig egyáltalán nem, míg októberben is csak néhány napot voltak a munkahelyükön.

A felperesek által hivatkozott dr. N.R. és dr. K.E. tanúvallomása kitért a felperesek alapbetegségére, konfliktustűrő képességük korlátozottságára, arra azonban nincs adat, hogy az egészségi állapotukban romlás következett be, arra pedig végképp nincs bizonyíték, hogy a szűkös helyen végzett munkafolyamat azt bármilyen formában hátrányosan befolyásolta volna. Tény, hogy a felperesek a munkahelyükön munkatársaikkal korábban is konfliktusba keveredtek, az azonban nem igazolt, hogy mindez a munkakörülményekre vezethető vissza.

A felperesek egészségkárosodásuk bekövetkezését a munkáltatónál tapasztalható porszenyezettségre is visszavezették. Az eljáró bíróságok helytállóan fejtették ki, miszerint nincs orvosi dokumentáció arra nézve, hogy a felpereseket a magasabb porkoncentráció miatt bárminemű egészségkárosodás érte. Az I.r. felperes légzési nehézségeket állított, pulmonológiai megbetegedés azonban nála nem volt igazolható, míg a II.r. felperes maga sem hivatkozott ilyen rendellenességre. A felperesek bőrgyógyászati problémákra is utaltak, azonban szakorvost nem kerestek fel, a bőrirritáció jelei nem voltak náluk észlelhetőek.

Az a felülvizsgálati hivatkozás, hogy dr. K.E.-nek a felperesek beszámoltak panaszaikról, nem alkalmas a munkáltatónál történt egészségkárosodás bekövetkezésének alátámasztására. L.M. több éve tüdőbetegségben szenvedett, így az a körülmény, hogy ő nem volt foglalkoztatható a magasabb porártalomnak kitett munkahelyen, nem jelenti azt, hogy a felperesek munkavégzési helye az egészségre ártalmasnak minősült volna.

Az eljáró bíróságok helyesen mutattak rá arra is, hogy a felperesek

összeférhetetlen, munkatársakkal szemben tanúsított durva magatartása hozzájárult a rossz munkahelyi légkör kialakulásához, konfliktusok keletkezéséhez, amelyet nyilvánvalóan ők is stresszhelyzetként éltek meg. Ez azonban nem értékelhető a munkáltató terhére. A II.r. felperes azon állítása, miszerint H.T.-t nem gúnyolta, nem alkalmas a munkahelyen tanúsított, egyébként megengedhetetlen magatartás kimentésére, amely a jelen eljárásnak már nem is volt a tárgya.

A bíróságok a bizonyítékokat helyesen értékelték (Pp. 206. §), és jogszerű indokát adták egyes tanúvallomások, illetve becsatolt bizonyítékok mellőzésének [Pp.221. § (1) bekezdés]. Helytállón mutatott rá a másodfokú bíróság, hogy semmi sem igazolta, miszerint a becsatolt CD beszerzésére az elsőfokú eljárásban nem volt mód, és a Pp. 235. § (1) bekezdésére figyelemmel az a másodfokú eljárásban már nem volt értékelhető. B.J. és K.E. tanúvallomását pedig nem lehetett elfogulatlannak tekinteni az alperessel fennálló peres viszonyukra figyelemmel. Az a tény, hogy K.E. keresetét a bíróság nem érdemben vizsgálta, hanem idézés kibocsátása nélkül jogerősen elutasította, elégséges volt a felek közötti megromlott viszony alátámasztására, ezáltal tanúvallomása jogszerű mellőzésére.

A felperesek nem tudták alátámasztani, hogy munkahelyükön egészségkárosodás érte őket, így az Mt. 177. § (1) bekezdésére alapított nem vagyoni kártérítési igényük nem volt alapos.

A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján.

A felülvizsgálati eljárás illetéke az államot terheli az adott ügyben irányadó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a értelmében.

Budapest, 2016. január 6.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

Nné

tisztviselő